

ЗА БУДІВЕЛЬНІ КАДРИ

Виходить з 1962 р.

№ 22 (954) ЧЕТВЕР

9

ЧЕРВНЯ 1988 р. Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ КИЇВСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПORA ІНЖЕНЕРНО-БУДІВЕЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

Обговорення триває

У нашій газеті від 19 травня (№ 19) було опубліковано три кандидатури з резерву парткому інституту, висунутих на загальне обговорення для обрання секретаря партійного комітету.

У партійних організаціях вузу відбулися збори, на яких комуністи розглянули висунуті кандидатури і прийняли ось такі рішення.

ПАРТБЮРО ФАКУЛЬТЕТУ МБ: 31 травня 1988 р. на факультеті міського будівництва відбулися відкриті партійні збори студентів, викладачів і співробітників. Партійна організація факультету МБ після обговорення вирішила: з трьох кандидатів, які були опубліковані в газеті «За будівельні кадри», обрати кандидатуру комуніста В. М. СМІРНОВА. Вважаємо його гідним для вилучення в списки таємного голосування.

Просимо редакцію надрукувати дані по кандидатурах, що висувуються нашими зборами для обговорення на обрання секретарем парткому.

ЛИСИЦЬКИЙ МИКОЛА ФЕДОРОВИЧ, 1952 року народження, к. т. н., доцент кафедри теплотехніки, член КПРС з 1978 року, заст. голови профкому інституту.

ПЕРМЯКОВ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ, 1938 року народження, к. т. н., завідувачий кафедрою металевих і дерев'яних конструкцій, член КПРС з 1967 року, секретар партбюро будівельного факультету.

Продовжити роботу

В інституті складається обстановка досить значної зміни керівництва кафедр, деканатів, частково ректорату. В такій ситуації бажано було б зберегти нинішнє керівництво парткому, яке вже має багатий досвід.

Пропонуємо внести на обговорення кандидатуру секретаря парткому інституту М. В. КОРНІЄНКА. Його діяльність на цій посаді заслуговує схвалення і продовження працювати на цьому посту.

Микола Васильович Корнієнко користується авторитетом у співробітників інституту, часто відвідує підрозділи вузу, де радить по ряду актуальних питань.

С. ТИНЧЕНКО, партгрупорг кафедри експлуатації і ремонту будівельних машин, член КПРС. Ю. ЧУБУК, М. КАНЮКА, Г. САРАНЧА, І. НАЗАРЕНКО.

назустріч XIX партійній конференції

Вийшла з друку

Нещодавно в світ вийшла книга професора І. О. Слєпова та доцента І. Д. Беспалова (кафедра організації і управління будівництвом) «Резерви ускорення», присвячена XIX Всесоюзній партійній конференції. Створено вже цілу серію книжок по досвіду перебудови до XIX конференції КПРС.

В книзі на основі аналізу роботи будівельних організацій розглянуто практичні організаційні, технічні і соціальні заходи, що стимулюють виробничу активність колективів, виявлено резерви прискорення в будівельному виробництві із врахуванням розвитку демократії і самостійності підприємств.

Книга буде цікавою для керівників та інженерно-технічних працівників, студентів будівельних вузів.

Інф. «За будівельні кадри».

Актуальна зустріч

8 червня в актовому залі нашого інституту працювала науково-практична конференція секретарів партійних організацій, заступників по ідеологічній роботі Залізничного району.

Тема конференції: «Партійне керівництво політичним і економічним навчанням трудящих». Під час конференції було заслухано доповідь першого секретаря Залізничного райкому Компартії України М. О. Горювенка, працювали три секції.

У роботі секцій взяли участь організатори політичного і економічного навчання підприємств і організацій промисловості, транспорту, будівництва, зв'язку, торгівлі, побуту, навчальних закладів, науково-дослідних інститутів, медичних установ, служб райвиконкому.

ЕКОНОМІЧНА ОСВІТА

Вихід у світ Тез ЦК КПРС до XIX Всесоюзної партійної конференції дав могутній поштовх до дійсно діювого, уважного, критичного обговорення сучасного стану справ. Сьогодні все ширше в колективі можна почути конструктивну критику, а не тріскучі фрази на зразок «схвалюємо історичний документ».

Ось і ця розмова, присвячена першим здобуткам і прорахункам економічного всеобучу в інституті, несе в собі зацікавленість, небайдужість до державної справи, висловлює різноманітні точки зору, дає неординарні пропозиції.

Говорять слухачі економічного всеобучу:

О. Г. СВЕШНИКОВ, ст. викладач кафедри будівельної механіки:

— Хотілося б побажати, щоб семінар з економічного навчання був більше наближений до проблематики вищої школи, щоб ми знайомилися не лише з загально-теоретичними чи із конкретними прикладами галузі, далекої від наших практичних напрямків. Це добре для загального розвитку, ми повинні вчити студентів не взагалі, а стосовно специфіки їх майбутньої діяльності.

От якби ми могли перебудувати навчальний процес так, щоб студентів готували із врахуванням економічних завдань конкретного підприємства, де працюватиме випускник, — йому зовсім не доведеться б переучуватися.

Економічний підхід до нашої справи? Мені здається, що, на жаль, сьогодні ми не враховуємо навіть тих знань, якими студент вже наділений, якими вже володіє. Відсутня міжпредметна координація, хоча в наших курсах чимало прикладів, коли представники різних кафедр говорять про одне й те саме, але... у нас навіть термінологія не узгоджена. Часто у дотичних науках ми оперуємо різни-

ми термінами, які означають одне поняття.

Вийці школі потрібні спеціалісти — генератори чи координатори, які б бачили у суміжних кафедрах загальне й відмінне, які були б широкими спеціалістами і знали напрямки сучасних пошуків, могли б спрямовувати колективи у потрібне русло. Тоді було б і взаєморозуміння, і взаємозбагачення. І ефективність нашої роботи значно б зросла...

Вийці школі потрібні сучасні контролюючі засоби навчання, сучасна система тестів по кожній дисципліні тощо.

А як оцінити кваліфікацію викладача? Опитуванням студентів? А якщо запропонувати студентам можливість вибору: відвідувати лекції з одного курсу у різних викладачів. Тоді побачимо, хто користується популярністю, до кого йдуть за знаннями. А звідси, можливо, і матеріальне стимулювання викладачів.

Я за вілене відвідування лекцій. Але при умові: повинні бути видані конспекти лекцій, зроблені відповідні фонові записи.

І. Ю. ПЕТРЕНКО, доцент кафедри фізики:

— Вів наш викладацький семінар завідувачий кафе-

рою політекономії доцент В. І. Науменко. Працював він з душею, зацікавлено, щиро бажав, щоб ми зрозуміли питання, оцінили хід перебудови і донесли якнайшвидше до студентів.

Під час дискусії «за круглим столом» загальні питання перенесли на проблеми перебудови вищої школи. Хоча, на мою думку, такий семінар — з проблем перебудови вищої і середньої освіти у нашій викладацькій аудиторії мав би право на самостійне життя.

Для більшої ефективності семінару варто було б диференціювати групи за профілем: скажімо, гуманітарні кафедри, кафедри суспільних або природничих наук тощо. І проводити заняття для всіх членів однієї кафедри одночасно, а не в різні семестри.

Говорячи ж про перебудову вищої школи, мені особисто прикро, що такий потрібний і сучасний підхід до поліпшення процесу навчання, як створення паспорту дисциплін (структурно-логічні схеми), які були запропоновані методами нашого вузу, було в часі застою відхилено. Чому? Заформалізували. Віддали на відкуп формальним ви-

Перший семінар з економічних проблем перебудови закінчив свою роботу.

А думки, перебудовою породжені, рійються, неокотять. Навпевно ж, деякі побажання слухачів, висловлені на останньому занятті, будуть враховані у новому навчальному році. Хоча, можливо, варто ще в цьому семестрі запросити до «круглого стола» тих, кого турбують проблеми перебудови і яких торкнулися в нашій бесіді І. Ю. Петренко, О. Г. Свешніков та інші викладачі. Адже ми зановували лише кілька їх пропозицій. А слушних думок у слухачів семінару з економічної освіти немало.

А. ОНКОВИЧ,

викладач кафедри російської мови.

40-річчя кафедр

Виповнюється 40 років з дня заснування в вузі кафедри гідравліки, водопостачання і каналізації. За цей час кафедрою підготовлено близько 4 тисяч інженерів за спеціальністю «водопостачання і вентиляція», в тому числі понад 50 чоловік з зарубіжних країн. Понад 130 наукових стали на кафедри кандидатами технічних наук.

Якщо заглибитися в історію, то з 1930 р. (рік заснування вузу) по 1934 рік в інституті випускалися інженери-сантехники широкого профілю. Серед них кілька чоловік виконали дипломні проекти по спеціальності «водопостачання і каналізація».

На початку 1944 р. був створений санітарно-технічний факультет із спеціальністю «водопостачання і каналізація». Підготує в кою спеціалістів «ВК» стала займатися кафедра санітарної техніки. Першим завідувачем її був доцент А. В. Трачов.

Через чотири роки з цієї кафедри виділяється інша — кафедра водопостачання і каналізації (завідуючим її був доцент С. К. Колобацов). З 1971 року кафедру цю перейменовано в кафедру гідравліки, водопостачання і каналізації. Очолює її від самого початку і до цього часу професор Ю. М. Константинов.

Хочеться сказати, що у нас завжди був висококваліфікований педагогічний колектив. Серед кращих спеціалістів кафедри можна відзначити академіка Л. А. Кульського, професорів В. В. Аристовського, В. В. Сміслова, доцентів М. Н. Булаву, М. Д. Даниленку, А. І. Василенку і ін.

Сьогодні на кафедрі працюють 5 професорів, 20 доцентів і 10 асистентів. При кафедрі функціонують галузева науково-дослідна лабораторія охорони навколишнього середовища, наукова бюджетна група фізико-хімічних методів очищення води, наукові групи раціонального використання води, по дослідженню наососних станцій, систем водовідведення в Києва, водопо-

стачання Криму, в яких трудяться близько 30 співробітників.

При нашій кафедрі працюють 5 учбових лабораторій в тому числі лабораторія чисельних методів розрахунку систем гідравліки, водопостачання і водовідведення на ЕОМ (керівник доцент О. М. Ліфанов). Свою наукову кваліфікацію набувають близько 20 аспірантів (в тому числі 6 чоловік із зарубіжних країн), створено наукові школи по гідравліці, хімії і технології води, водопостачання, каналізації. Колектив кафедри активно працює над підготовкою учбової і наукової літератури. Про це свідчать 10 підручників і учбових посібників. Серед них «Водоснабження і водозабірні споруди» — автор проф. А. М. Тутай; «Гидравлика» — проф. Ю. М. Константинов; «Химия воды» — академік Л. А. Кульський і доцент В. Ф. Накорнюєцька; «Водоснабжение»; «Водоснабжение»; «Сборник задач по гидравлике» — автор Ю. М. Константинов; М. С. Красинський і ін.; «Канализация» — доцентів

А. І. Василенка і О. А. Василенка і ін.

Створено також понад 70 монографій і довідників, 1500 наукових статей, понад 500 методичних розробок, має кафедра 125 авторських свідоцтв. Лише в минулому році два авторських колектива (керівники доценти В. О. Терновцев і В. В. Гончаров) представили розробки на ВДНГ і нагороджені срібними і бронзовими медалями. Господарівна тематика досягла 217 тисяч карбованців. Кафедра наша керує підвищенням кваліфікації викладачів вузів країни по гідравліці, водопостачанню і каналізації.

Хотілося б, правда, зазначити, що нині кафедри треба багато над чим працювати. Це — підвищення економічної ефективності з господарівної тематики, хотілося б, щоб закінчили вже свої наукові праці асистенти Л. І. Кіслючина, С. О. Махнова, В. А. Бурлава, І. С. Дучинський і поповнили розряд кандидатів наук.

Отже, справ ще багато. **Ю. СЕРГЕВ,** доцент кафедри гідравліки, водопостачання і каналізації, к. т. н.

988 рік, коли в Київській Русі християнська релігія отримала державне релігіозне, тобто одержала офіційну підтримку і всебічну (політичну, фінансову і ін.) допомогу держави, є, безумовно, важливою історичною датою нашої держави-російської. Запровадження християнства відіграло суперечливу роль в долі братерських українського, російського, і білоруського народів. З одного боку, православна церква сприяла централізації і зміцненню молодого феодальної держави, встановленню тісних міжнародних зв'язків із головними європейськими феодальними державами, що в епоху середньовіччя були християнськими. І в той же час освячуючи від імені бога, владу великих князів, а потім і монархів, церква, з другого боку, була великим феодалом, сприяла посиленню феодальної експлуатації трудового народу.

Створивши за фінансовою допомогою великих князів і царів на території країни величезні архітектурні пам'ятники у вигляді церков, мо-

У ЦІ ДНІ в центральній пресі, по телебаченню широко висвітлюється святкування 1000-ліття запровадження християнства на Русі. До редакції нашої газети надійшло чимало запитань, пов'язаних з цією датою.

Вічерні відповіді на них можна знайти в останніх номерах журналу «Наука і релігія», де, наприклад, в інтерв'ю академік Д. С. Ліхачов говорить: «...культура — потужний об'єднуючий фактор, фактор миру, злагод, взаєморозуміння... релігія — теж явище культури. Це гадають найбільш старого в культурі і найменш вивченого науково...»

У проблемній статті члена-кореспондента АН України

ської РСР О. Онищенко сказано: «На наш погляд, однаково шкідливо і ідеалізація релігії в історії Росії, і беззастережна негативна оцінка усього, що було коли-небудь у руслі релігії. Потрібні добротні історичні матеріали для наукової оцінки історії релігії і церкви».

Це уривки з матеріалів щомісячника «Наука і релігія» № 5 ц. р. Гортаючи сторінки цього журналу, ви прочитаєте ще чимало цікавого.

Редакція газети звернулася з проханням відповідати на одне із заданих запитань «Чи правильно вважати тисячоліття хрещення Русі суто церковним святом?» до доцента кафедри марксистсько-ленінської філософії ЮРІЯ ДМИТРОВИЧА СКВОРЦОВА.

ЮВІЛЕЙ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

настирів, соборів, православна церква протягом століть залишалася байдужою до важких життєвих умов народу.

Сприяючи розповсюдженню писемності, грамотності серед вузького кола вищого і привілейованого, стану феодальної держави, вона майже тисячоліття сприяла консервації темоти і неосвіченості трудящих. Перед Великою Жовтневою соціалістичною революцією 75 процентів населення Украї-

ни було неграмотним.

Протягом ряду століть феодальна верхівка східних слов'ян і православна церква боролася проти широко розповсюджених в народі уявлень язичників, їх свят і обрядів; частину з них вона пристосувала до своїх потреб, (колядки, які пов'язані з народженням Христа, всеняне свято появи весняної зелені, що стала християнською тріцею, вшанування предків, що став християнським днем поминання

батьків і ін.). І після цього протягом тисячоліття церква всілякими методами впроваджувала релігійні обряди і свята в побут народних мас. Згадаємо, що до самої революції православне духовенство проводило політику, спрямовану на те, щоб хрестити майже кожне немовля.

Спіраючись на те, що серед віруючої частини населення нашої країни (за даними соціологічних опитувань активно віруючі скла-

дають всього 9—10 процентів дорослого населення), представники православної релігії складають більшість, церковні служителі неспроможні прагнуть представити справу так, якби їх релігійні свята і обряди є народними.

Але як можна вважати народним цей церковний православний ювілей, якщо близько 80 процентів радянських людей є безрелігійними, перестали покладати надії на надприродні си-

ли і розуміють, що своє повнокровне, щастяве земне життя вони побудують лише шляхом визволеної від експлуатації, свідомої праці. Побудують свою активну суспільну діяльність на шляхах перебудови, гласності, дальшої демократизації суспільного життя.

Було б невірно розглядати 1000-ліття запровадження християнства, православної релігії на Русі як загальнонародне свято і в тому аспекті, що навіть серед тієї частки радянських людей, що вважають себе віруючими (18—20 процентів населення, тобто кілька десятків мільйонів людей, об'єднаних в 20 тис. релігійних об'єднань) крім прихильників православної церкви є представники ще близько 40 інших релігійних конфесій (мусульман, буддистів, іудей і ін.), та дрібних віросповідних напрямків.

Отже, вважати 1000-літній ювілей православної церкви народним святом було б в науковому, історичному плані неправомірною натяжкою.

ПРОСОСПІКОВОЕ ЖИТТЯ ТУРИСТСЬКИМИ МАРШРУТАМИ

У травні свята невеличка група туристів з нашого інституту здійснила подорож за маршрутом Київ—Мінськ—Хатинь—Браслав—Даугавпілс—Вільнюс—Київ.

Мінськ полюбив нас доброзичливими мешканцями, просторними вулицями, вишуканим рівнем обслуговування. Відвідали ми Хатинь — биль і гордість Білорусії.

Меморіальний комплекс на місці колишнього села справив незабутнє враження: ми особливо гостро і виразно відчували жорстокість війни.

Рівини та лісовими дорогами їхали ми далі, у край тисячі озер — Браслав. Це невелике, затісне, курортне містечко, оточене озерами і лісами, має чудові краєвиди і чисте повітря. — ми

пожалкували, що сезон туризму на байдарках ще не розпочався.

Даугавпілс у дореволюційні часи вважався західним форпостом Росії. Дуже симпатичне сучасне місто розкинулося на величезних берегах Даугави. Тут познайомилися із «всесоюзною здравницею, в якій лікують

серцею недуги. Завершили свою подорож у Вільнюсі, місті з давньою історією, цікавими пам'ятниками.

Під час поїздки наша група здружилася, ми побачили один одного зовсім з несподіваного боку. Хочеться тепер поїхати і по іншому маршруту, а на наш запити тих, хто ще не бував у цих місцях.

О. ЧИКІН,
член профкому.

Недавно співробітники нашого вузу побували на цікавій екскурсії за маршрутом Київ—Тула. У кожного з поїздки в давні російське місто, пов'язане з ім'ям великого Льва Толстого, залишила своє незабутнє враження. У нашій читачки Т. О. Дембичкої воно вилилося у поетичні рядки.

...Автобус, скорість
набирая,
В далекий путь уносить
нас.
За окнами пейзажи мая
Плывут, не утомляя глаз.
Вот и Орел—наш первый
город.
Наградой нам —
экскурсовод.
Она сказала —
«тараторит»,
Нам показало, что поет:
О славе прошлых
поколений
Орлят безусых и орлов,
Как чтятся имена:
Тургенев,
Андреев, Анна Керн,
Лесков.
Наутро — Ясняя Поляна.
Встречал нас песней
соловей.
Он пел заливно и рьяно
О том, что он хозяин
в ней.
Толстому тоже эти трели
Спать не давали по весне,
И свечи за полночь горели
На его письменном столе.
Душой касаюсь мест
святиных,
Быть равнодушным
нельзя.
Как прост покой имен
нетленных,
Которым памятник —
земля.

Редактор О. ПРИМАК.

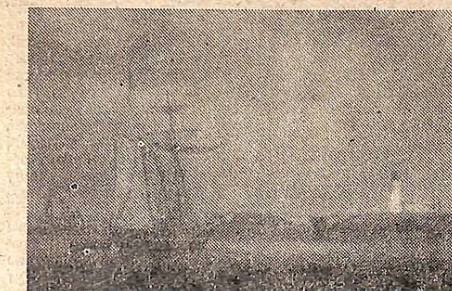
МОВОЮ ЦИФР

Ми вже писали про роботу комісії профкому інституту по оздоровленню співробітників і професорсько-викладацького складу. Членам комісії вдалося забезпечити півтисячу осіб, порівняно з кількістю забезпечення вузу міським ком. і іншими організаціями. Це півтисяча, від яких відмовляються, або «горять» та ін. Все це видно із таблиці, яку ми пропонуємо читачам.

Підсумки оздоровлення співробітників інституту в 1987 р. за рахунок соціального страхування

Назва підрозділів інституту	Кількість членів профспілки	Кількість путівок за планом	Фактично оздоровлено в 1987 році			
			в санаторіях	в санаторіях-профілакторіях	в бальнеологічних курортах	в дачних будинках інституту
Будівельний фак.	463	5	13	24	3	6
Архітектурний фак.	200	2	8	12	-	-
Факультет міського будівництва	197	2	3	2	4	-
Сантехнічний фак.	186	2	2	2	2	3
Факультет автоматизації будівельного виробництва	229	3	3	1	2	-
Технологічний фак.	130	2	6	-	-	-
Підготовчий фак.	72	1	-	-	2	-
Адмінгоспчастина	347	4	17	33	3	71
Управління	261	3	12	2	4	-
Спекафедра	48	1	2	2	-	-
Кафедра марксистсько-ленінської філософії	22	0,5	-	-	-	-
Санаторій-профілакторій	17	0,5	-	-	2	-
Кафедра історії КПРС	44	1	2	-	-	-
Кафедра політекономії	22	0,5	1	2	2	-
Деканат по роботі з інженерними громадянами	34	0,5	-	-	-	-
Всього	2272	28	70	104	24	80

І. ГЕРАЩЕНКОВА.

На знімку: Лейн Фітц Хью (1804—1865). «Сохнущие парусники у острова Тен-Лаунд», біля 1840—1844.

МАЛОВІДОМИЙ ЖИВОПИС

В Київському музеї російського мистецтва відкривається виставка «Нові горизонти. Американський живопис 1840—1910 рр.» Організована вона за допомогою компанії «Пенсі-Кола» і Фонду Арманда Хаммера.

В експозиції представлено 62 картини із різноманітних збірань США, які дають уявлення про особливості і розвиток американського мистецтва середини XIX початку XX століття.

Це був період важливий для становлення національної самосвідомості в Америці. Ще кілька десятиліть тому, під час боротьби за незалежність в США приїхали її нові мешканці: французи, шотландці, ірландці, голландці. Тепер вони почали відчувати себе громадянами США, відновлювали зв'язки з її доло і історією. Освоюють віддалені райони, за підтримки цієї справи на захід ідуть художники. І тут романтика природи стає однією із головних тем живописців «школи ріки Гудзон». Вона діяла з 1820-х років до кінця XIX століття, її представниками були Ампер Дьюранд, Фрідрік Черч.

Творчість так званих «люміністів» — живописців, які вважали, що світло в Америці має свій особливий характер. Це художники Мартін Хід та Фітц Лейн, роботу якого ми вам представляємо.

На виставці представлені також захоплюючі роботи художників другої половини XIX століття, які зображували, крім природи, життя і побут людей. Серед них Річард Вудвіл, що жив у 1825—1855 рр. Цікава його

робота на виставі «Желитба моряка», 1832, олія.

Особливе місце в ряду представлених американського жанрового живопису належить роботам Джона Квідора та Джорджа Кетліна, який добре знав побут та життя корінних жителів — індіанців.

Надого зупиняються відвідувачі біля картин великого живописця Америки 2-ї половини XIX ст. Уїнслоу Хемера (1836—1910 рр.), який під час громадянської війни 1861—1865 рр. був репортером і створив чудові роботи. Це картини «Под луною (целующе луну)», 1904, олія та «На зов рожака», 1904, олія.

«Хемлокский пруд», 1902, олія; «Каньон в Йеллоустоуні», 1895, олія; «Конец зимы», 1889, олія — такі назви робіт художника Джона Тукмена. Його роботи демонструють американську інтерпретацію французького імпресіонізму. Художник вивис в Парижі і, повернувшись на батьківщину, сприяв розповсюдженню імпресіонізму в американському живописі. Вплив європейських художників відчувається в творчості Джорджа Іннеса, що також навчався в Дюссельдорфі, Мюнхені, Парижі, Римі. Цікава його картина «Утро. Котсвільдская долина», 1894, олія.

Отже, виставка дає уявлення про непросту динаміку становлення американського національного мистецтва, про його кращі традиції і досягнення в період до першої світової війни.